Küçük Bilmece Bekçisi

Yavuz DEMİRKIRAN

Küçük Bilmece Bekçisi

Yavuz DEMİRKIRAN

Kıvrımlı sokakları olan sıcak bir kasabada, Maya çok özel bir kitap saklardı. Sıradan bir kitap değildi bu; koyu çivit mavisi bir kapağı, altın tokaları ve soru işareti şeklinde pirinç bir kilidi vardı. Kitabın yavaşça kırpışan iki uykulu oval gözü vardı ve heyecanlandığında sayfaları kanat gibi çırpınırdı. Kıvırcık siyah saçları iki kabarık topuz yapılmış Maya, onun gururlu bekçisiydi.

Her sabah Maya bilmece kitabını açar ve kadim bilmecelerini yüksek sesle okurdu. Kitap usulca mırıldanır, kırmızı kurdele ayracı atkı gibi sallanırdı. Maya her bilmeceyi çözmeyi severdi; bu ona kendini zeki ve sabırlı hissettirdi. Bir cevap bulduğunda dişlerinin arasındaki küçük boşlukla gülümsemesi iyice genişlerdi. Kitap onun en iyi arkadaşıydı, gizem ve hayretle doluydu.

Bir gün kitabın sayfaları çılgınca çırpındı. 'Ah hayır!' diye bağırdı. 'Son sayfam kayboldu!' Maya'nın nefesi kesildi. Kitabın en büyük bilmecesini taşıyan son sayfa yok olmuştu. Kitabın gözleri hüzünle kırpıştı. 'Onu bulmak için önceki bilmeceleri tek tek çözmelisin,' dedi. 'Her cevap sana bir şey öğretecek ve seni ona yaklaştıracak.' Maya kararlılıkla başını salladı.

Maya arkadaşı Pip'i çağırdı; Pip, siyah başlıklı ve bacağında çimen halkası olan küçük gri bir serçeydi. Pip neşeyle cıvıldadı. 'Her bilmeceyi çözeceğiz!' dedi. Sayfada ilk bilmece belirdi: 'Kilitlerim var ama hiçbir kilidi açmam. Boşluğum var ama odam yok. Ben neyim?' Maya, kehribar rengi gözleri parlayarak sıkıca düşündü. Pip yuvarlak başını yana eğdi. 'Bir klavye?' diye tahmin etti.

Maya başını salladı. 'Tam değil,' dedi. Bilmeceleri yeniden okudu. 'Kilitlerim var ama kilit yok... boşluk var ama oda yok...' Sonra gülümsedi. 'Bir harita! Haritanın anahtarları ve boşlukları var!' Kitabın sayfaları sevinçle çırpındı. 'Doğru!' diye çınladı. 'Eşyaları farklı görmeyi öğrendin.' Sayfada küçük altın bir yıldız belirdi ve ilerlemesini işaretledi.

Sonraki bilmece daha zordu: 'Ne kadar çok alırsan, o kadar çok geride bırakırsın. Bunlar nedir?' Maya çenesine dokundu. Pip etrafta zıpladı. 'Ayak izleri!' diye cıvıldadı. Maya güldü. 'Evet! Ayak izleri!' Kitabın gözleri parladı. 'Aferin! Etrafındaki dünyayı gözlemlemeyi öğrendin.' İkinci bir yıldız belirdi ve ılık bir esinti sayfaları hafifçe karıştırdı.

Maya ve Pip, Gümüş Örgü Nine'nin bir bankta oturduğu kasaba meydanına koştular. Gümüş örgülü ve yuvarlak gözlüklü Gümüş Örgü Nine, önceki bekçiydi. 'Bilmece mi çözüyoruz?' diye sordu, koyu renk gözleri sevecendi. Maya kayıp sayfayı anlattı. Gümüş Örgü Nine başını salladı. 'Unutma, dikkatlice düşünmek hızlı cevaplardan daha önemlidir,' dedi, erik rengi hırkası güneşte sıcacıktı.

Üçüncü bilmece şuydu: 'Atmayan bir kalbi olan ne var?' Maya kaşlarını çattı. Pip bir ağaca uçtu ve geri döndü. 'Bir enginar?' diye önerdi. Maya kıkırdadı. 'Hayır, Pip.' Gözlerini kapattı ve düşündü. 'Bir iskambil destesi!' diye haykırdı. Kitabın kurdele ayracı dans etti. 'Hayal gücünü kullanmayı öğrendin,' dedi ve üçüncü bir yıldız belirdi.

Maya heyecanlandı. Çözülen her bilmece gizemi daha da netleştiriyordu. Kitap ona bir ipucu verdi: 'Aradığın sayfa, hikâyelerin saklandığı ama asla yüksek sesle okunmadığı yerde.' Maya kütüphaneyi düşündü. O ve Pip oraya koştular, kırmızı kanvas ayakkabıları kaldırıma tıkırdıyordu. Kütüphane sessizdi, raflar kitaplarla doluydu. 'Hikâyelerin saklandığı yer...' diye fısıldadı Maya.

Kütüphanede Maya eski kitaplarla dolu bir raf gördü. Pip yüksek bir rafa uçtu. 'Burada!' diye cıvıldadı. Ama raftaki kitap kilitliydi. Kapağında bir bilmece yazılıydı: 'Ağzım olmadan konuşurum ve kulaklarım olmadan duyarım. Ben neyim?' Maya gülümsedi. 'Bir yankı!' dedi. Kilit tık diye açıldı ve içinde bir not vardı: 'Eski meşe ağacının altına bak.'

Maya ve Pip parktaki eski meşe ağacına koştular. Köklerinin altında küçük ahşap bir kutu buldular. Ama kutu, tıpkı bilmece kitabınınki gibi soru işareti şeklinde bir kilitle kilitliydi. 'Bir anahtara ihtiyacımız var,' dedi Maya. Çantasındaki kitabın pirinç anahtar süsü şıngırdadı. Onu denedi ve kutu açıldı. İçinde kayıp son sayfa vardı!

Sayfa usulca parlıyordu. Şöyle yazıyordu: 'En büyük bilmece, arkadaşlarınla çözdüğündür.' Maya sayfaya ve kitaba sarıldı. Kitabın gözleri mutlulukla kırpıştı. 'En önemli dersi öğrendin: dikkatlice düşünmek ve asla pes etmemek her gizemi çözebilir.' Pip cıvıldadı ve bir dalda dans etti. Maya içten gururlu ve sıcacık hissetti.

Eve döndüğünde Maya son sayfayı kitaba geri koydu. Kitabın sayfaları sevinçle çırpındı ve sayfalardaki tüm yıldızlar parlak bir şekilde parladı. Gümüş Örgü Nine ziyarete geldi ve gülümsedi. 'Başardın, Maya. Gizemi sabır ve zekâyla çözdün.' Maya, çilleri kırışarak ışıldadı. 'Ve arkadaşlarımın yardımıyla,' dedi.

O akşam Maya bilmece kitabı kucağında oturdu. Kitap yumuşak bir melodi mırıldandı. 'Harika bir bekçisin,' dedi. Maya onun çivit mavisi kapağını okşadı. 'Ve sen harika bir kitsın,' diye yanıtladı. Pip saçlarına sokuldu ve üç arkadaş yıldızların belirişini izledi. Maya her bilmecenin çözülmeyi bekleyen yeni bir macera olduğunu biliyordu.

O günden sonra Maya her gün bilmece çözdü. Her cevabın ona yeni bir şey öğrettiğini öğrendi: gözlemlemeyi, hayal kurmayı, dikkatlice düşünmeyi. Kitabın son sayfası güvende kaldı ama gizem onu değiştirmişti. Artık daha meraklı, daha sabırlı ve her zamankinden daha kararlıydı. İyi bir arkadaş ve zeki bir akılla her şeyin mümkün olduğunu biliyordu.

Ve böylece küçük bilmece bekçisi yolculuğuna her seferinde bir bilmeceyle devam etti. Kitabın sayfaları kanat gibi çırpınıyor, her zaman bir sonraki gizeme hazır duruyordu. İki kıvırcık topuzu ve pirinç anahtar süsüyle Maya, öğrenmenin sevincinin asla bitmeyeceğini biliyordu. Çünkü her bilmecede bir ders, her derste yeni bir macera vardır.